

Prošli vikend, na nagovor svoje dugogodišnje prijateljice, odlučila sam provesti u Koprivnici.

Budući da nisam jedna od sretnika, koji mogu putovati vlastitim automobilom (jer ga nemam), odlučila sam se na putovanje vlakom, sa svoje dvije kćeri.

Putovati vlakom, u Koprivnicu i natrag, bilo je poput prave avanture. Ako se netko od vas odluči na takav pothvat, pripremite živce, mnogo tekućine i smisao za humor.

Jer... svakako će vam trebati.

PUTOVANJE VLAKOM – BUČNA AVANTURA

Kada sam prije svega pogledala veze vlakom, ostala sam pomalo zapanjena. Dvije, tri veze u danu, podsjetile su me na stare kaubojske filmove, u kojima se čekala ona kočija, da preveze nekolicinu putnika. Nazvala sam i željeznički kolodvor, da potvrdim svoje sumnje, o potpunoj izolaciji našeg Bjelovara.

Gospodin iz prometnog ureda mi se nasmijao i rekao kako niti on ne zna (kao da je velika mudrost, zapamtiti tih par veza) i rekao, da nazovem malo kasnije. Dovikivao se i sa svojim kolegama, koji također nisu imali pojma, ali im je moje pitanje, očito bilo jako zabavno. Vesela neka ekipa.

BJELOVARSKA PROMETNA IZOLACIJA

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 24 Lipanj 2014 19:35 - Ažurirano Utorak, 24 Lipanj 2014 19:57

Pa tko još danas putuje vlakom, sigurno su pomislili i nasmijali mi se, kada sam poklopila slušalicu (pozdrav veseloj ekipi iz prometnog ureda).

Mada se danas, po čitavom svijetu, itekako još putuje vlakom, a meni je u ušima baš odzvanjala Baretova pjesma: »Evo, evo vlak mi stiže...«. Valjda se i Bare voli voziti vlakom.

Moj doživljaj putovanja vlakom, zapravo je vrlo idiličan i pomalo romantičan.

Sjećam se kada sam kao studentica, mnogo putovala tim prijevoznim sredstvom. Problem je bio, što je odredište bio Čakovec, pa sam tako provela na putu, gotovo čitav dan.

Presjedanje u Križevcima, Koprivnici i Varaždinu, bilo je tada, u pomalo ludim i bezbrižnim studentskim godinama, vrlo zabavno. Mogao si upoznati mnoge nove ljude, čuti zanimljive priče, pročitati cijelu knjigu ili doživjeti čak malu, kratku romansu. Imam mnoge lijepe uspomene...

Nije tada bilo mobitela, niti svih današnjih čudesa, pa se vrijeme ispunjavalo na mnoge druge, rekla bih čak, zanimljivije načine.

No, to je bilo prije gotovo dvadeset godina i tada su vlakovi imali svoju priču, rekla bih čak, čaroliju. Ili je vjerojatnije da se meni tada tako činilo.

Ali sada više nemam osamnaest, devetnaest godina, imam dvoje nestrpljive djece i nemam više toliko romantičan doživljaj putovanja vlakom. Mada sam nedavno gledala dokumentarac o Transsibirskoj željeznici, ljudima koji putuju danima ili čak tjednima i sve mi se to učinilo onako dosta idilično. Mada ne volim hladne krajeve, ali volim putovati. Jednoga dana, tko zna...

Uglavnom, moj romantično idilični doživljaj putovanja vlakom, zasigurno je razbijen prošloga vikenda. Sve je isto kao i prije gotovo dvadeset godina, ali ja nisam. Prometne linije i vlakovi se nisu promijenili. Zapravo jesu, samo na gore.

Kada smo tek krenule, moja uskoro sedmogodišnja kćer, iskreno se veselila, jer dugo nije putovala vlakom. No, njeno veselje i nije bilo dugog vijeka.

Bučno hukanje vlaka, zvučalo je i meni, poput trganja živaca. Vlak se mučio i bučio, kao da je na rubu snaga i kao da će se raspasti, svake sekunde.

Stajanje na svakoj stanici, čak i tamo, gdje je stanica mala sjenica na suncu ili poveći grmić, gdje ne čeka ni živa duša, čini se kao zaista smiješna stvar.

Moja sedmogodišnjakinja, to nikako nije mogla shvatiti. Kako može jedna klupa ili nekoliko drveća biti stanica, mama?

Što reći? Tako je to zlato...

Nakon njenih bezbrojnih pitanja i pokušaja pametnih odgovora, nakon mnogo hućanja, bućenja i glasnog zavijanja motora vlaka, nakon gotovo dva sata putovanja, stigle smo na odredište.

Prava avantura, u kojoj se morate (ako slučajno idete s djecom), pripremiti na mnoga pitanja, na mnoga čuđenja, na previše buke i mnogo, drugih stvari.

Sva sreća što Koprivnica ima te divne zatvorene bazene, pa sam mogla opustiti tijelo, živce i duh. Nema gužve, voda je topla i zaista je pravi užitek, nakon napornog i iscrpljujućeg puta. Toplo preporučujem.

BJELOVAR – IZOLIRANA SLIJEPA ULICA

Nakon zaista lijepog i zabavnog vikenda, trebalo se vratiti natrag.

Budući da je bila nedjelja, a još k tome i praznik, to je zaista bila umjetnost. Uspjela sam naći vezu preko Križevaca u popodnevnim satima, a u Bjelovar sam došla navečer.

Puna dva sata putovanja, čekanje u Križevcima i ponovo buka, huka, cviljenje i brujanje, od kojeg ne čujete, svoje vlastite misli.

Čovjek zaista može upasti u stanje panike, kako će se upravo taj vlak, raspasti na komadiće. Pa već počnete zamišljati, sve one grozne filmske scenarije.

Nije poželjno zaspati u vlaku, jer bi mogli imati, najgore noćne more. Ne preporučujem nikako.

Ne preporučam niti jelo ili ispijanje tekućine, jer će vam se hrana ili piće, razletjeti na sve četiri strane svijeta. Čak niti čitanje nije poželjno, nema šanse da polovite sva slova. Možete se samo fiksirati na neku točku u daljini i zamišljati onaj super brzi japanski vlak.

BJELOVARSKA PROMETNA IZOLACIJA

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 24 Lipanj 2014 19:35 - Ažurirano Utorak, 24 Lipanj 2014 19:57

Kada sam navečer stigla kući, još satima su mi odzvanjali, svi ti zvukovi u glavi. Dugo sam još razmišljala o izolaciji i nedostatku ikakve promjene, o svim tim obećanjima naših političarima, koji su nam očito godinama lagali. Ona famozna pruga pala je u zaborav, kao i mnogo toga. Ostali smo mrtva točka na zemljopisnoj karti, zaboravljena od svih.

Od svih silnih priča i pričica o prugama ovim i onim, o boljoj povezanosti Bjelovara, nije se dogodilo, apsolutno ništa. Za razliku od Križevaca ili Koprivnice, potpuno smo izolirani i odvojeni od ostatka svijeta. Mnoge linije su ukinute, a vlakovi su sve stariji i lošiji. Poput srednjega vijeka, poput trajne izolacije.

Porazno i žalosno, poput onog cviljenja motora vlaka. Dok u mnogim europskim državama, putovati vlakom, postaje ponovo moderno i »in«, mi smo stali, negdje na kolosijeku bez cilja.

Na peronu nemogućnosti i stagnacije.

Još dugo će mi hučati i brujati moje misli i razmišljanja o kaubojskoj kočiji, koja je stala negdje na prašnjavoj cesti i jednostavno ne može dalje. I o vlaku, koji se muči, baš poput nas, kada razmišljamo o našoj otužnoj sadašnjosti i ne previše optimističnoj budućnosti naše djece.

I ponovo mi dolazi u misli, Bare koji pjeva: »Evo, evo vlak mi stiže... ovo mjesto nije za mene...«.

A svi vi, koji ćete se možda spletom okolnosti, uputiti na ovakvu bučnu i dugu avanturu,

BJELOVARSKA PROMETNA IZOLACIJA

Autor Maja Geček-Jelić

Utorak, 24 Lipanj 2014 19:35 - Ažurirano Utorak, 24 Lipanj 2014 19:57

pripremite svoje živce, omiljenu muziku ili vatu za uha.

Sretno!